

Kontorhold mellem det normerede Antal Poster. Ved Loven at fastsætte Beløbene for hver enkelt Plads, om hvilken der muligvis kunde blive Spørgsmaal, vilde være ugørligt, og at fastslaa Maksimums- og Minimumsgrænser vilde være til liden Nytte, da Afstanden mellem dem nødvendigvis maatte blive meget stor, hvorved de vilde tabe saa godt som al Betydning.

Den samlede Sum til Løn, Opholdspenge og Kontorhold for det i § 18 normerede Antal fagkonsulære Embedsmænd andrager 314,000 Kr. Da Korpsets Udvidelse bør foretages lidt efter lidt, efterhaanden som egnede Kræfter haves til Raadighed, og da man kan gaa ud fra, at en Del af de vigtigste Pladser altid vil kunne besættes fuldt ud fyldestgørende med Valgkonsuler, vil der neppe i en overskuelig Fremtid blive Anledning til at søge Lovgivningsmagtens Samtykke til en Udvidelse af Korpset eller yderligere Bevillinger til dets Lønning.

ad § 21.

Bemyndigelsen er noget videre gaaende end Bestemmelsen i § 6 i Lov om Konsulatvæsenet af 14. April 1893; navnlig er den ikke begrænset til Konsulater i Havnestæder, en Begrænsning, der er upraktisk, idet Trangen til fast Kontorhold lige saavel kan gøre sig gældende ved stærkt beskæftigede Valgkonsulater inde i Landet (f. Eks. i De Forenede Staters og Tyskland) som i Havnestæder.

ad § 22.

I Loven af 14. April 1893, § 11 fastsættes i de store Træk et Budget for Udgifterne til Fagkonsulater og Godtgørelser til Valgkonsulater (Lovens §§ 4 og 6), idet det bestemmes, at Udgiften til disse Formaal ikke maatte overskride 150,000 Kr. med Tillæg af den Sum, Konsulatafgiften (Lovens § 2) maatte indbringe ud over dette Beløb, og eventuelt med yderligere Tillæg af 30,000 Kr.

Indtil Loven af 10. Marts 1905 om Konsulatafgiftens Nedsættelse traadte i Kraft, blev der ikke Brug for disse 30,000. Afgiften var i stadig Stigen — fra 177,296 Kr. i Finansaaret 1894—95 til 352,692 Kr. i Finansaaret 1904—05 — og indbragte betydeligt mere end Summen af de Udgifter, som skulde afholdes af den.

I Henhold til foranførte § 11 i Loven af 1893 opførtes i Finanslovene paa Udenrigsministeriets Udgiftsbudget Underkonto C 3 hele Konsulatafgiftens anslaaede Beløb som Bevilling og medregnedes følgelig uden nogen Afkortning i Totalsummen af de Udenrigsministeriet bevilegede Udgifter. Indenfor Linien nævntes med Bemærkning: „Heraf kan udredes“, de enkelte Bevillinger til Lønninger, Opholdspenge og Kontorholdsgodtgørelser til fagkonsulære Tjenestemænd, til Kontorholdsgodtgørelser og Repræsentationspenge til Konsuler efter Ministeriets nærmere Bestemmelse, til Honorarer og til livsvarige Understøttelser. Derimod var Udgiften til Godtgørelser til Valgkonsuler i Henhold til Loven af 1893 §§ 4 og 6 ikke specificeret eller kalkuleret til noget bestemt Beløb. Den afholdtes derfor alene i Henhold til Underkontoens Hovedbestemmelse: Lønninger og Godtgørelser til Konsuler samt Honorarer og livsvarige Understøttelser anslaaes til Kr. (Konsulatafgiftens anslaaede Beløb).

En Forandring heri indtraadte som Følge af Konsulatafgiftens Nedsættelse ved Loven af 10. Marts 1905. Medens ifølge Loven af 1893 § 2 den halvaarlige Afgift var fastsat for Dampskibe til 50 Ø. pr. R. T. (forhøjet til 55 Ø. ved Lov 31. Januar 1896) og for Sejlskibe til 17 Ø. pr. R. T. (nedsat til 12 Ø. ved Lov 31. Januar 1896) bestemtes den nu til 25 Ø. pr. R. T. for Dampskibe og til 6 Ø. pr. R. T. for Sejlskibe. Da Afgiften herefter blev utilstrækkelig til at dække Udgifterne paa C. 3, udgik den helt som Bevilling paa Udgiftsbudgetterne for 1906—07 og 1907—08, og i Stedet derfor opførtes som Hovedsum for denne Underkonto det samlede Beløb af de enkelte Bevillinger, hvoriblandt kalkulatoriske Summer til Godtgørelser til Valgkonsuler i Henhold til Loven af 1893 §§ 4 og 6.

Vil man ved den foreliggende Revision af Konsulatvæsenet ligesom i 1893 normere den aarlige Statsudgift til Lønninger og Godtgørelser m. v. for Konsulerne, turde det anbefale sig at lade Konsulatafgiften helt ude af Betragtning, da den muligvis i en nærmere Fremtid atter kan blive forandret eller endog ophævet, og at fastsætte et bestemt Beløb som Maksimumsgrænse. Denne Fremgangsmåde synes at frembyde væsentlige Fordele, naar der som foreslaaet indenfor den fastsatte Grænse gives Regeringen ret frie Hænder med Hensyn til Bevillingens Anvendelse til de